

BARCS és VIDÉKE

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer:
vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó
Skribanek Géza.

Egész évre 3 kor. félévre 4 kor. negyedévre 2 kor.
Nyiltár sora 40 fillér.
Hirdetések nagyság szerint.

Az ifjuság.

Sok olyan jelenséget tapasztalunk a mindennapi életben, melyek arra készítetnek valósággal, hogy kétségbe essünk a mai ifjuság felett. Ez a mai ifju nemzedék, különösen itt Magyarországon, nem látszik olyan erőteljesnek és fejlődésre alkalmasnak, mint a minő mértékben szüksége van rá azoknak, akik 15—20 esztendő múlva örökünkbe lépnek. A mai ifjuság egészen más, mint mi voltunk, amikor könnyű szívvel és pezsgő vérrrel tettük magunkat túl a világ bajain, érényei, energiája, praktikussága egyaránt a miénkénél mögötte látszik maradni.

Látszik, mondom. Mert ez csak látszat. A valóság az, hogy a mai ifjuságban éppen úgy megvan a jóra az erőkifejtésére való anyag, mint bennünk volt meg, csak hogy most egészen más formákban, a régiéktől teljesen elütő külsőségekben nyilatkozik meg. A korszéllem gyökeresen átalakult 20 év alatt, más lett a világnézet s a mai ifjuság, melyet mi, a régiék neveltünk, nem tud kellő biztonsággal beleilleszkedni új helyzetébe, midőn kike-

rül az életbe. Mert a szülőktől és az iskolában is egészen más formában hirdették neki az életigéit, mint hirdeti az élet. Naiv gondatlanságban neveltük fel gyermekeinket s midőn kikerülnek a világba, idegen nekik minden s nem tudnak helyzetük magaslátára emelkedni. Ezért szöglétesek, esetlenek, nem élelmesekek, esztendők kellene hozzá, míg le tudják vetkőzni a szülői házból és az iskolából elsajátított ósdi és impraktikus vonásokat.

A jövő generáció már nem lesz ilyen. Az ifjuság, mely 20 esztendő múlva fog felkerülni az élet harcmezéjébe, már a szülői házból és az iskolából fogja magával hozni mind azokat a fegyvereket, melyekre szüksége van, hogy megélhessen és a tisztesség útján maradhasson.

Most és már évek óta állandóan panaszkodnunk kell amiatt, hogy nem modernül nevelik az ifjuságot. Nem a szülői házból, de még inkább nem az iskolából. A szülők mindenképen uralomokat, a többi embertől való megkülönböztetés öntudatát esőpögtetik a gyermek fogékony lelkébe, az iskolákban pedig elfoglalt lateinereket és nyárspolgá-

rokat nevelnek belőlük. Holott az előjogok ideje lejárt s a lateiner filiszterek amellett, hogy komikusak, improduktívák, nem bírnak boldogulni. Elmaradnak a világtól, a mely nem törődik velük és szaporítják a nyomorusága miatt mind hangosabban kesergő kis-hivatalnok-állományt,

Ez így nem maradhat, mert ha a bajon nem segítünk, nemzeti csapás lesz belőle. A hogy a modern élet diktál, úgy kell nevelni az ifjuságot. Ki kell küszöbölni az iskolákból az ósdi tudományokat, melyeknek a diák soha nem fogja hasznát venni, ha csak tudós nem lesz belőle. Elsősorban meg kell szabadítani iskolánkat a holt nyelvektől, melyeket nyolcz esztendei keserves magolás után, úgy sem tudnak elsajátítani a tanulóval. A matematikából és fizikából csak arra tanítsák a tanár urak a tanulókat, a mit ők maguk is értenek. A többit dobják el. Ne használják a mogorva szobatudósok tankönyveit, melyek olyan nyelven vannak megírva, hogy sokszor művészettel párosult munka kell hozzá, hogy az ember egy-egy mondat értelmét kitalálja. Dobják el az olyan történelmi

T Á R C Z A.

Felsenburgi Höller Józsefin.

Irta: Pakots József.

A sötét, boltíves földszinti lakásban nyakgatták a zongorát. Visító hamis hangok hallatszottak ki az utcára s a ház-mester dühösen rohant keresztül az udvaron.

— Frau Jozefin — szólt be rikácsolva a konyha ajtón — ma nincs szerda, ne tessék verklizni! — Hallod, Jánoskám, mit beszél ez az ember? Mi verklizünk! Hagyd el, hagyd el, édes Jánoskám, ne játszd többet. Jaj, jaj, mindjárt göresöket kapok.

A zongorázást abba hagyták. A ház-mester méltóságos léptekkel vonult vissza és hangosan zsörtölődött, hogy meghallják az udvari lakók.

— Bolondok ezek az emberek tisztára — mondta. — Nem elég, hogy szerdán és szombaton agyonszekirozzák az embert az ostoba tánczórakkal, már hét-

főn sem nyugodhatnak. Kifogom dobálni őket.

— De hát miért is türi meg a háziur ezt a nyomorult népséget? — mondta egy füstöképű ember, akinek szénkereskedése nyílt az utcára és mélységesen gyűlölte azokat a szegény koldusokat, akik télen nem szoktak fűteni.

Hogy miért? Hát én tudom! Tán beloszerelmesedett abba az asszonyba.

Nagy vihogás tört ki erre a megjegyzésre.

Bent a boltíves, sötét lakásban felsenburgi Höller Jozefin asszony tánczolt. Nagy hévvel rugta lábait a levegőbe és közben bájos mozdulatokra törekedett.

— Na, na, fűtyölj még egy kicsit, Jánoskám — könyörgött lihegve, amikor az ura, Kádár János ur félbe hagyta a nótát. Látod, hogy zongorázni nem lehet e mellett az izléstelen nép mellett.

— Ugyan hagyj nyugton, — dörögött Kádár János. — Mit ugrálsz annyit?

— Én ugrálok? Oh te faragatlan

ember. Ez ugrálás?! Nézd! És a levegőbe rugta lábait.

Kádár János hátat fordított.

— Bolond vagy! — dörögte eszedesen és előkotorászott a zsebéből egy tubakoló pikszist.

Az asszony észrevette. Mint a héja, csapott a férfira és rikácsolva mondta:

— Megesaltál, nyomorult! Miért tagadtad le? Honnan szerezted?

— Hát van! jelentette ki szárazon a férfi és kéjesen dőlt hátra a székében.

— Add ide — kérte az asszony és sietve kikapta a szelencét a férje kezéből.

Aztán végigdült a kopott díványon és elmerült az illatos dohánypor élvezetében.

— Oh, oh — tört ki kebléből a sóhajtás — milyen másképp is volt valami kor? Emlékszel, Jánoskám?

A tubakolás rendszerint álmódosításba ringatta felsenburgi Höller Jozefint.

— Jó, jó — dünnyögte a férj eszedesen — elmúlt az már. Sirhatsz utána, mint a jóidőnek.

tankönyveket, melyeket szereplő politikusok, mérges sovínisták vagy felekezeti elkülönítést hirdető emberek irtak. Ezeknek az uraknak történeti művei egytől egyig hazugak, mert minden történelmi eseménybe belekeverik a maguk egyéni elfogultságát és politikai tendenciáját. E sorok írója, ha végig lapozza a magyar középiskolákbaa használatos történeti könyveket, fölháborodik, annyi bennük a szemérmetlen hazugság. Olyan könyvek kellenek ma, melyben az igazságot hirdetik, mert a középkorból ránk maradt üres frázisok nyüge alól már felszabadult a világ.

Ne tömjük tele a szépért lelkesülő ifjuság fejét Virág Benedekkel és Berzsényi Dánielokkal. Jó hazafiak és jó poéták voltak ők, de nem szolgálták rá, hogy többet foglalkozzunk velük, mint amennyi érdemük van rá. A zengzetes hexameterek és saffoi versszakok helyett ismerjessük meg a diáksággal a külföld műremekeit, valamint a modern magyar s külföldi nagy írók munkáit. Ezekből tanulnak finomult izlést és felvilágosodottságot.

És a főtantárgyak között foglaljon helyet a testgyakorlat. Mindennap tornásson és vivjon az ifjuság. Nézzük Amerikát vagy Angliát! Nemzeti ünnepként üli meg az egész nép, amikor néhány tanintézet ifjusága tornaversenyre sereglük össze. Ott már meggyőződött róla minden tényező, hogy tetterős férfiak csak edzett, erős izomzatú fiatal emberekből válnak.

És vezessük be az iskolákba a praktikus tudományoknak praktikus módon való tanítását. Nyelveket, földrajzot, ethnografiát, közigazgatási és kereskedelmi

törvényeket, művészetörténetet és kritikát tanítsanak, inkább élő szóval, mint könyvekből. Mind ezeket tudnia kell a modern művelt embernek, ha társaságban akar forogni s érvényesülni őhajt.

Csodálatos! Egyben elértük, sőt talán túl is haladtuk a külföldet a modern nevelés tekintetében. S ez a leány-nevelés. A folyton szaporodó magasabb nőiskolák évről évre hatványozott számban produkálják a kenyérkereső pályákra képesített leányokat. Manapság, ha egy polgári középvagyoni családban kétlőnél több leánygyermek van, azokat okvetlenül kenyérkeresetre oktatják ki. Hivatalok és tanszékek egyaránt elvannak már árasztva nőkkel, akik kétségbeejtő kicsiny fizetésért dolgoznak. Nagy baj ám ez, mert előlünk, férfiak elől, elveszik a kenyeret. Ha ez így tart, néhány esztendő múlva olyan elkecsereedett kenyérharcaz fejlődhet ki férfi és nő között, mely társadalmunk megingására vezethet. A nő kenyérszerzése már is olyan problémává nőtte ki magát, melynek megoldása kell, hogy égetően sürgős feladatát képezze első sorban a törvényhozásnak. Valami helyes módus vivendit kell megalkotni, különben teljesen megváltozik a magyar nő helyzete, melyben e haza fennállása óta oly kitűnően teljesítette hivatását.

Igy vagyunk mi magyarok. A jó és hasznos reformot nem igen, vagy csak nagyon lassan vesszük át a külföldtől, de a helytelenségekben és túlzásokban annál hűségesebben és gyorsabban haladunk a nyomában.

Erdősi Dezső.

— De mégis . . . Tudod, Jánoskám, mikor még úgy hívtak engem, hogy a ballet hercegnő. De szép is volt a világ akkor. Haj, haj . . .

— Az igaz, — szözlött Kádár János felragyogó tekintettel, — szép is voltál te akkor, Jozefin.

— Na, mi! persze! Hogy irtak az ujságok rólam! És hogy hívtak külföldre. Tudod, egy impressárió feleségül is akart venni. Aztán a Louis gróf s a kis „petit sucrier“. No nem a párisi. Mindegyik azt mondta, no legyen a feleségem! Na ilyet! Hogy lehettem volna mindegyiknek a felesége? Mi? . . .

— Persze . . . persze . . .

— Hanem volt egy bolond emberem. Emlékszel? A hosszú huszár. A feketeképű Kisfáy Pál. Csak hadnagy volt, de szemtelen. Egyszer meg is csókolt . . .

— A gazember!

— Na persze. Pofonütöttem.

— Nagyszerű! Hát mit csinált akkor?

— Ujra megcsókolt . . .

— Igaz . . . igaz . . . emlékszem . . . te monadt — szólt álmodozva Kádár János és komoran bámult a levegőbe.

— Igen . . . és én azt mondtam er-

re neki: „Jól van, hadnagy ur, ön kétszer megcsókolt. Holnap majd bemutatok magának valakit, aki nyugtázni fogja önnek ezeket a csókokat. De jöjjön el az öltözőmbé. Este.“

— És másnap ott volt. Emlékszem. És te odaszölitottál engemet. Bemutattál neki. Azt monadtad: „Kérem hadnagy ur, itt a vőlegényem, Kádár János! Primhegedüt játszik és szeretem őt. Legyen szives és számoljon el a csókjaimmal.“

— Pompás, pompás — kacagott fel Jozefin asszony, — így volt, így, és aztán a feketeképű huszár erre összeütötte sarkantyuját és bocsánatot kért.

— Igen, csak hogy másnap levelet irt neked a szemtelen. Mit is irt?

— Na, na ne haragudj. Voltaképpen igaza volt. Azt írta, hogy örültem szerelmes belém. És igyekezett a lelkemre beszélni, hogy ne legyek a feleséged. Hiszen te olyan szegény vagy, mint a templom egere.

— Haj, haj . . . Bizony igaza volt. Jozefin asszony felállott. Nyújtózkodott egyet és vidáman mondtá:

— De szerettük egymást. Mi?

(Vége következik.)

H i r e k.

— **Nyilvános köszönet.** Gróf Széchenyi Ferencz ur Öméltósága mint a s. tarnóczai olvasókör védnöke, ki a kört fennállása óta szépirodalmi és egyéb lapokkal ellátja, legújabbán 11 kötet regényt ajándékozott az egyletnek. Öméltóságának ezen kegyes adományáért ez uton is hálás köszönetét nyilváníja az olvasókör.

— **Fényes esküvő.** Szép számú násznép gyűlt egybe az elmúlt vasárnap Brodszky Károly uradalmi tisztartó házában, hogy elkísérjék kedves Margit leányukat azon utra, mely befejezése a bájós leányéletnek, kit Dr. Lukáts József pénzügyminiszteri fogalmazó vezetett oltárhoz. A virágot nyílásra, a csalogányt szólásra a szívet szerelemre készítő tavasz hozta őket össze, midőn egymást eljegyezték, az érlelő nyár hozta meg a politikai- és egyházi törvények szerinti szentesítést a frigynek. Verőfényes nap kedvezett, mely arany keretet vont a kedves képnek. Délután 5 órakor indult a násznép hosszú kocsisorban az anyakönyvvezetőhöz, hol Sárközy György baresi járás szolgabirája végzte az anyakönyvvezetői tisztelet, ezután az Isten házába vonult a menet, hol Czobor Vilmos vámosladányi plébános, a mennyasszony rokona adta össze az új párt s mondott fenkölt beszédet az ifjú mátká párhoz. A menet igazán kellemes benyomást tett a szemlélőre, melyet legjobban emeltek a bájós nyoszoló lánykák. A nyoszoló lányok voltak: Brodszky Irén, Éhn Ilonka, Molnár Ilonka és Papp Katinka, valamennyien rózsaszínű toilletban. Vidám este következett ezután. Az esküvőt a vidék színe-java és négy falu népe nézte végig.

— **Lopás.** Mult szombaton éjjel történt, hogy eddig még ismeretlen tettes behatolt Koch Jacques, a Neuschloss féle gőzfűrészgár hivatalnok lakására, s elrabolta 2 öltözet ruháját, 2 pár cipőjét, 1 pár eszímáját 1 ezüst óráját, lánczczal s különböző fehérneműit. Egy havelokkot, — mit szinte elvittek — a park egyik asztalán hagytak, hova a ruha zsebében volt összes irományokat s kulcsokat is tették. Ugyanazon éjjel a ház emeletének egyik szobájában, mint vendég Fridl Jenő állami mérnök volt elszállásolva, kit szinte megraboltak. Elvitték nevezetesen pénztárczáját, egy drb. 20 francos arannyal és mintegy 19 korona készpénzzel. Elvitték továbbá egy dupla fedelű ezüst óráját lánczczal s fehérneműit. A körülmények azt mutatják, hogy a lopást egy, a háznál már ismerős egyén követhette el. A nyomozás folyik.

— **Pórus járt fuvaros.** Schenek Ferencz fuvaros mindig szeretett a kellelénél többet önteni fel a garatra a hegylevéből, s ilyenkor szörnyű jókedvvel nyargalt végig kocsiján az utcákon. A napokban is, nevezetesen hétfőn börtönbe szállított haza az állomásról Deutsch börtönkereskedőnek. Azonban valamelyik telepi csárdában jól beborozott s ily állapotban lovait ütötte, melyek a durva bánásmódtól megvadultak, s a kocsit elragadták. Eszeveszett futással árkon-bokron keresztül hatoltak, nem kis rémületükre a telepi járókelőknek. A megvadult állatok a kő-

csit valaminek neki vitték, oly erővel, hogy az összetört, a rajt ülő Schenek pedig leesett, s oly szerencsétlenül, hogy karját törte ki s több helyen is erősen megsérült.

— **A kínai császárné kivégzése.** Az immáron kézre került s az európai csapatok fogságában levő kínai anyacsászárnőt halálra ítélték. Mielőtt a kivégzés megtörténne, a német császár sürgönyileg intézkedett, hogy a császárné kívánságát teljesíteni kell. Megkérdezték tehát a keresztények nagy gyűlöljét, hogy mi az utolsó kívánsága, mire a császárné így felelt: „Hallom, hogy Budapesten van egy kitűnő élelapp, a melynek „Mátyás Diák“ a címe. Erre fizessenek elő s ha ide érkezik, fordítsák le kínai nyelvre. Elakarom olvasni a jövő évfolyamait is.“ Mi ehez a kábelen érkező hírhez csak azt jegyezzük meg, hogy a „Mátyás Diák“ előfizetési ára negyedévre 3 korona és hogy a kiadóhivatal (Budapest, Sarkanytyus-utca 3.) szívesen küld mutatványszámot, hogy mindenki meggyőződhessék arról, hogy a kínai császárné érdeklődése és kívánsága teljesen jogosult.

— **A budapesti „Mensa Academica Egyesület“** az 1900—1901. tanév I. felére a következő pályázatot hirdeti: 1. Az egyesület választmánya által betöltendő mintegy 100 ingyenes, illetve féldíjas ebédsegélyre. E helyekre csak tudomány-egyetemi hallgatók pályázhatnak. A kérvény az elnökséghez czimzendő. 2. Bojári gr. Vigyázó Sándor es. és kir. kamarás ur ó Méltósága által betöltendő három ingyenes ebéd- és vacsorasegélyre. A kérvények az alapítványozóhoz czimzendők. E helyekre csak keresztény, tudomány-egyetemi hallgatók pályázhatnak. 3. Budapest székes főváros tanácsa által betöltendő hat, továbbá Háromszék, Torontál, Trencsén és Ung vármegyék, — Pozsony, Szabadka és Szatmár-Németi sz. kir. városok alispánja ill. polgármestere által betöltendő egy-egy ingyenes ebéd- és vacsorasegélyre. E kérvények az illető törvényhatósághoz czimzendők, az illetékesség világos feltüntetésével, a mennyiben ezen alapítványi helyekre első sorban csak az oda illetékesek tarthatnak igényt. E helyekre tudomány- és műegyetemi hallgatók pályázhatnak. Mind ezen bélyegtelen kérvényekhez melléklendő: a) index v. indexmásolat (első éveseknél érettségi bizonyítvány), b) a részletekre is kiterjedő szegénységi bizonyítvány. A kérvények (az alapítványos helyekre is) az egyesület hivatalos helyiségében (IV., Molnár-utca 11. sz.) adandók be. A 2. és 3. alatti kérvények beadási határideje szept. 12, az 1. alattiaké szept. 20.

Irodalom.

— **Művészet** címre változtatta át nevét a Magyar Művészet című félév óta fennálló havi folyóirat s e változással kéthetenként megjelenő művészeti lap lett. Ez újítással még hathatósabban kívánja szolgálni művészeti ügyeinket s az új formában e művészeti képes lap, melynek szerkesztője Cs. Szabó Kálmán, főmunka-

társa Beniczky Lajos, igen gazdag tartalommal jelent meg. Közleményeket irtak: Szana Tamás, Vértessy Gyula, Lamperth Géza, Cs. Szabó Kálmán. Verset: Dalmady Győző, Császár Imre. Beniczky Lajos folytatja Hanna című érdekes regényét s még folytatást találunk Wildenbruch Cypriánusából, melyet Hann Peppi ültetett át magyarra Rendkívül sok és igen szép színes reprodukciót mutat be a Művészet, mely díszes kiállításával és gazdag tartalmával méltán megérdemli, hogy minden művelt család asztalán ott legyen. Előfizetni a kiadóhivatalnál lehet: Budapest, VI., Vörösmarty utca 42. sz. Előfizetési árak: félévre 8 korona, negyedévre 4 korona; egy szám ára 80 fillér. Mutatványszámot szívesen küld a kiadóhivatal.

— **Esterházy mint király.** A mikor nagy Napoleon Ausztria ellen viselt háborút, kiáltványt bocsátott ki, melyben arra hívta fel a magyarokat, hogy rázzák le az osztrák igát, sőt néhány diadalmas esata után egész komolyan foglalkozott az önnálló független magyar királyság föllállításával. Szokásától eltérően nem saját emberei közül ültetett volna valakit a magyar trónra, hanem följajánlotta a koronát Esterházy hercegnek, a ki azt azonban nem fogadta el s a nemzetben sem keltett visszhangot a fölkelésre hívó kiáltvány. A háború Ausztriával s mondhatjuk, egész Európával folyt tovább. Ezt a korszakot tárgyalja most az a nagyszabású diszmű, melynek gyönyörűen illusztrált IV. és V. füzete már megjelent. Az egész történelmi munka címe: Magyarország a XIX-ik században, írásban és képekben, szerkesztője és kiadója Pálffy Ferencz budapesti ügyvéd, a ki óriási munkát végzett az adatok gyűjtése, az anyag megválogatása és a remek szép illusztrációk megszerzésével. Valóban diszművet kap az előfizető, a ki füzetenkint összegyűjti s így alig érezhető pénzösszeggel szerzi meg, mert a havonként megjelenő füzetek ára egy korona. Az egész világ történelmét öleli föl a munka, visszapillantást vetve az ó-kortól kezdve minden jelentősebb eseményre s ezzel párhuzamosan tárgyalva a XIX-ik század történelmét érdekes, vonzó és tárgyi-lagos előadásban. Hogy némi fogalmat adjunk az érdeklődőknek, főlemlítjük, hogy az utolsó füzet 45, szinben nyomott illusztrációk kivül XIII. Leó pápát adja műmellékletül. A díszes mű iránt érdeklődők forduljanak Pálffy Ferencz címére: Budapest, VII., Erzsébet-körut 29.

— **„Legényavatás“** címen novella-kötetet ad ki az ősszel Pakots József, fővárosi író és hírlapíró. Pakots József a fiatal írói gárda egyik legrokonszenvesebb tagja. Novelláiban, melyek a vidéki közönség előtt is eléggé ismeretesek, technikájának sajátos frissége, az ötletességnek s invenczióknak közvetlensége szólal meg. Stílusának modorában nem keresi a stilizálás erőszakoskodásait, igaz, őszinte akar maradni mindvégig. Igen díszes kiállítású könyve tiz ivnyi terjedelemben fog megjelenni. Ára 2 korona, mely összeg Pakots József, Budapesten, Hazánk szerkesztősége, Szentkirályi-utca 28. szám küldendő.

100—300 forintig

havonta megkereshető bármely foglalkozásu egyének által biztos és becsületesen, tőke is risico nélkül, hatóságilag engedélyezett állampapírok is sorsjegyek eladásával az ország minden helyiségében. Ajánlatok „Könnyű kereset“ címen **Singler Gyula** hirdetési-irodájába Budapest, VI. Sziv-utca 56.

1—6

Hirdetések jutányos áron

felvételnek e lap kiadóhivatalában.

Bélyegilleték 60 fillér nem számítatik.

459. és 505.
900 v. h. szám

Árverési hirdetés.

Alulírott kir. bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a szigetvári kir. járásbírósnak 1899. V. 6392 5828 sz. végzése folytán:

a.) Egry Béla ügyvéd által képviselt **Mindszenti Aurél** pécsi lakos javára 225 kor. tőke s járulékaiként **Beck Ferencz** darányi lakos ellen.

b.) Dr. Bleuer Samu budapesti ügyvéd által képviselt **Podvinecz és Heisler** cég 3748 kor. tőke s jár. erejéig 1900. január 17-én fogantatott kielégítési végrehajtás útján felül és lefoglalt és 2940 koronára becsült 2 drb. lő, 1 tehén, 4 üsző, 3 göbe, 12 malacz, 1 gőzgép, felszereléssel együtt nyilvános árverésen eladatik.

I. Mindszenti Aurél követelése 7 korona felemelt költség különbözet, és 6 korona megállapított kérvényezési költség-,

II. Podvinecz és Heisler cég követelése: hátralékos 920 korona tőke, ennek 1900 évi május 1-

től járó 5 0/0 kamatai, 8 koronában megállapított kérvényezési és a netán felmerülendők erejéig alperes lakásán Darányban leendő eszközlésre **1900. évi szeptember 8-ik** napjának d. e. 11 órája kitűzetik, és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok készpénz fizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Szigetvár, 1900. augusztus 12.

Bonecz Lajos
kir. bír. végrehajtó.

Nyomdász tanoncznak

felvétetik a **barcsi**

könyvnyomdában

egy 12—14 éves jó

házból való fiú, ki ír-

ni, olvasni jól tud.

Med. univ.

dr. Gaál Jenő,

fogorvos Pécssett

új takarékpénztári

palotában.

Plombok a legújabb

vivmányok szerint.

Foghuzás.

Arany-, celluloid-,

kautschuk fogak és

teljes fogsorok.

Üzlet megnyitás.

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni, miszerint
Barcson a Herzog féle házban f. évi szeptember 2-án

fiók üzletemet megnyitom.

Nagy áruház

kész férfi- és fiú öltönyökben. Saját műhelyemben készültek a legjobb kidolgozással a legjobb miűőségű öltönyök 20 koronától feljebb. **Téli kabátok, mikádok 16 koronától feljebb. Havelokkok, vadász kabátok 24 koronától feljebb. Téli és őszi nadrágok 8 koronától feljebb.**

Egyszermind tudomására adom t. vevőimnek, hogy barcstelepi üzletemben már raktáron vannak a legfinomabb bel- és külföldi őszi és téli szövetek mérték szerinti feldolgozásra.

Továbbá mindennemű sport és egyenruhákat elvállalok.

Részletfizetésre is, pontos feltételek mellett.

A nagyérdemű közönség szives pártfogását kéri

kiváló tisztelettel:

Selmeczy Ferencz

férfi szabó.